

gives ham Deli Understøttelsen, kan der ikke være noget at indvende derimod fra Administrationens Side. Der er jo ikke Tale om, at der kan spekuleres i den Smule Fortjeneste, som der her er Spørgsmaal om. Det vil blive saa lidt, Lærerne ville saa for deres Arbejde, at for Pengenes Skyld er der næppe nogen, der vil gøre det.

Vi komme dernæst til en Række Forslag, Nr. 113—117, som angaa Seminarierne. Nr. 113 og 116 ere tiltraadte af Udvalget og ere begge en Følge af, at Forstanderne de vedkommende Steder, nemlig i Ranum og Skaarup, ikke have ønsket at være Præster samtidig med, at de ere Seminarieforstandere. Derved ere disse Forslag bleve nødvendige, og de ere tiltraadte. Vædringsforslagene under Nr. 114 og 115 angaa et Par Understøttelser til Jølt, der have været knyttede til Seminarierne. Det er Understøttelser, de hidtil have faaet af Ministeriets Understøttelseskasse, men som Ministeriet har ment rettest hørte hjemme paa Seminariefonden. Jeg skal ikke udtale mig derom. Jeg skal blot sige, at Udvalget er gaaet ud fra, at naar de hidtil have kunnet faa denne Understøttelse af Ministeriets Kasse, er der ikke nogen Anledning til at føre dem over paa Seminariefonden. Vædringsforslaget under Nr. 117 drejer sig om en Understøttelse til Uddannelse af Bogelærere paa Frøken Langs Seminarium i Silkeborg. Udvalget er gaaet ind paa denne Sag dels i Erkendelse af, at der er Trang til Uddannelse af saadanne Bogelærere, dels ogsaa i Erkendelse af den Nødvendighed, hvormed Frøken Langs Seminarium ledes, men man har ment det passende at sætte Summen til 1,000 Kr. i Stebet for som foreslaaet til 1,500 Kr. — Der har dernæst angaaende Seminarierne været et Samraad med Ministeren om de Betingelser, der stilles for Godkendelse af Privatseminarier. Ministeriet har nemlig udfødt en Skrivelse til Seminarierne om de Fordringer, som det maa stille for at de kunne blive anerkendte, og disse Fordringer have forekommet mange, baade uden for Udvalget og i Udvalget, at være temmelig store. Der fordres, at Klasseværelserne skulle have 150 Kubikfod Rum for hver Seminarieelev og for hvert Barn i Børneskolen, men det skal jeg ikke dvæle ved. Derimod skal jeg fremhæve, at der fordres en Gymnastiksal, som skal være mindst 30 Alen lang, 15 Alen bred og 8 Alen høj, med Forstue, Omlædnings- og Redskabrum, Barmeapparat og Styrte- eller Brusebadsindretning. Der føjes til at det er særdeles vigtigt, at der ved Seminarier er 1 & 2 Tdr. Land, der egne sig til Boldspil og lignende, men det er heldigvis

ikke stillet som nogen absolut Fordring, og det vilde vel ogsaa for de kjøbenhavnske Seminarier være overordentlig vanskeligt at skaffe tilveje. Med Hensyn til Dvølseskolen kræves, at den skal have Elever i samtlige skolepligtige Alderstrin og fordelt i et saa stort Antal Klasser, at hver Elev i Seminarierets ældste Klasse kan faa Vejledning til i mindst 200 Timer at forestaa en Børneklases Undervisning, medens saa Stolens Lærere skulle undervise 40 Mønstertimer for hver saadanne 200 Timer, der ledes af Seminarister. Saavidt vi have kunnet skønne, ere de Fordringer saa store, at hvis man stillede dem til Statsseminarierne, maatte samtlige Statsseminarier lufte — der vilde næppe være et eneste af dem, der, i hvert Fald i Djebliffet, kunde opfylde de Fordringer, der stilles. Naarlig ere Fordringerne med Hensyn til Gymnastiksal meget store. I Skrivelsen fra Ministeriet staar der ganske vist, at med Hensyn til Lokaler og Gymnastiksal kan der gøres nogle Væmpeller, og der er jo ogsaa blevet anerkendt en Del Seminarier, men de ere anerkendte, om jeg saa maa sige, paa Prøve, idet Staten foreløbig har set gennem Fingre med, at de ikke kunne opfylde de stillede Krav, men har krævet, at de inden en vis Tid skulle opfylde dem, saaledes som de ere stillede. Og de Fordringer, der ere stillede med Hensyn til Dvølseskoler, høre til dem, som Ministeriet i sin Skrivelse betegner som „ufravigelige“. Jeg kan imidlertid ikke tro, det har været enten Ministeriets eller dette Tingss Mening, dengang Seminarieloven blev vedtaget, at der skulde stilles saadanne Fordringer hverken med Hensyn til Lokaler og Gymnastiksal eller med Hensyn til Dvølseskoler. Der var jo, som det vil erindres, under Behandlingen af Seminarieloven her i Salen meget stor Tvivl hos Medlemmerne om disse Dvølseskoler. Jeg hørte selv til dem, der vare meget bange for, at man i Dvølseskolen skulde glemme Hensynet til Børnene og gøre dem til en Slags Prøveklude for Seminaristerne. Men man beroligede os fra anden Side, ogsaa fra Regeringens, med, at der skulde tages alt muligt Hensyn til Børnene, at de skulde blive Hovedsagen ved denne Undervisning. Jeg kan imidlertid ikke se, at Børnene ere bleve Hovedsagen ved det, der nu forlanges, og jeg skal tillade mig at oplyse det lidt nærmere. Ministeriets Cirkulære gaar ud fra, at Børneskolerne skulle have 4 Klasser, hver med 18 Timers ugentlig Undervisning og i 40 Uger. Det vil altsaa sige, at de skulle have 2880 Timers Undervisning i et Aar. Deraf skal saa ældste Klases 12 Elever — man gaar ud fra 12 Elever i ældste